

АНДРЕЙ ДМИТРУК АУРЕНТИНА

Превод от руски: Мария Николова, 1981

chitanka.info

Коралов пясък, блестящ, бял и ситен като елмазен прах преминаваше от плажа към жълто-синкавата, почти невидима дълбочина на водата. Пяната на прибоя изчезваше с нежен шепот. Слоисти стръмнини, покрити с дантелата на цъфтящите мъхове. Буйна, пронизана от слънцето, гора в клисурите, леденостудени извори, в които подскачаха прозрачни камъчета... Така изглеждаше на гостите си Аурентина.

Щом лекият червен „Елф“, спасителният катер П-7655 докосна водата и се изправи на трите си опорни стъпала върху кораловото дъно, грапаво и разпенено като застинал при кипене захарен сироп, сините стоножки се замитаха изплашено с разкошните си дихателни ресни. И всеки капиляр на тия реснички се виждаше ясно на дълбочина до десет човешки боя.

Рита първа изскочи на брега и подаде ръка на Алдона. Девојката спря и възторжено впи очи наоколо, но Рита я дръпна засмяна за ръката и я повлече. Краката им затъваха в пясъка. Покатериха се на един дъх по неустойчивите пурпурно-червени камъни на сипея. Двете девојки — пилот и лекар от Спасителната служба — бяха прекрасно тренирани, а и гравитацията на Аурентина бе по-слаба от земната. Затова дори Усгар — Универсалният Синтезиращ Агрегат, монтиран на базата на гравиход, ги настигна далеч от брега, чак в ухаещата синкавозелена степ, изпъстрена с кадифени петна от сенките на дърветата, които падаха върху разкошната сочна трева и цветята. Щом получи сигнала, Усгар спря и се зае с работа...

Под сребристите чадърести дървета Алдона поздрави Рита с изключително точното приземяване на „Елф“. Морският ветрец гонеше вълни в степта и издуваше като балон лекото платнище на парашута. Матово бронирано кълбо, опасно с въжета, се бе зарило в гъсталака на сочните стебла. Девојките приклегнаха и заразглеждаха внимателно грубата броня на радиофара. Привличаше ги натрапчивата материалност на голата необлагородена стомана, така характерна за жителите от миналите векове, но съвършено чужда за Рита и Алдона. В това кълбо имаше нещо от музейните доспехи на рицарите, от реликтовите локомотиви и танкове — с една дума, от изделията на ония дни, когато здравината на корпуса е зависела още от дебелината на стените...

— Нима наистина е на сто и две години? — попита Алдона и се докосна нежно до повърхността на кълбото.

— Дори на сто и три — стартът е бил през януари.

— Знаеш ли, не мога да си представя как ще отидем при тях, как ще започнем разговор...

— И аз нямам представа, но зная, че ще отидем и ще започнем.

— Та те тогава още не са говорели на интерлинг, нали?

— Няма значение — успокой я Рита. — Тогава също е имало международни езици, макар и не световни: руски, английски... Ще се разберем някак.

Алдона все още поклащаше неуверено глава и гледаше радиофара с разширени прозрачносини очи.

Рита се изправи. Беше се уморила да стои клекнала. Зад храсталака от чадърести дървета като огромен трудолюбив хипопотам се въртеше Усгар. Оплескан в кал, той изригваше пенестата строителна маса и я утъпкваше, докато стане гладко поле. Приключи пъргаво тая работа, после смени програмата си и постави на пода току-що завършен пружинен креват.

Рита отмести поглед от Усгар и видя приятелката си да лежи по гръб под дървото. Без да се замисли, изтегна се до нея и тя. Лежаха си така, обсъждаха от време на време нюансите на срещата, докато около тях ставаха главните събития на този ден. Бързото слънце на Аурентина се спусна на запад. Работата на Усгар вече бе невидима, защото бе успял да издигне стените и покрива на къщата около себе си и сега довършваше вътрешната уредба. И най-сетне в зеленикавото сумрачно небе, едва докоснато от петната на виолетовите облаци, запламтя огнена, танцуваща, излъчваща светли лъчи звезда.

Рита и Алдона побягнаха отново, пързаяйки се по овразите, обрасли с гъста трева. Никога не бяха виждали как каца кораб с пламтящо гориво и сега им се струваше, че някаква звезда пада върху им. А тя, пробива плътните слоеве на атмосферата, издаваше глас, също така потискащ, както грубата стомана на радиофара, и скоро се превърна в ослепителна пламтяща пещ. Свирепото изгарящият дъх на звездата накара девойките, скрити сред гъстите листа и цветя по оврага, да зажумят. Само Усгар, който вече бе напуснал плоското си едноетажно творение, не обръщаше внимание нито на повеея на

нажежения вятър, нито на тежко спускащата се огнена маса, поддържаща объл обгорял обелиск...

* * *

Велерсхоф се опита да издаде заповедта за включване на планетарните сопла с колкото може по-обикновен командирски тон, но въпреки волята си стори това със сълзи в гласа...

Престана силната вибрация, която вече трето денонощие непрекъснато разтърсваше стените и преградите на светолета. Острото усещане за безтегловност, като в откъснал се асансьор, се плъзна от ходилата към гърлото и изчезна, защото включиха имитатора на гравитация. Велерсхоф се изправи иззад селектора и внезапно, като потисна желанието си да завика с цяло гърло, се хвърли в обятията на първия навигатор. А навигаторът, който за дългия полет се бе превърнал от голобrado осемнадесетгодишно момче в натежнял и оплешивял чичко, отчаяно се притисна към бузата на Велерсхоф, лошо избръсната поради вибрацията при спирането.

В кръглия коридор на жилищния корпус на „Титан“ се разтваряха врати, викове и смях се носеха от каютите. Навигатори и програмисти, монтьори и енергетици, лекари, свързочници в механици — всички членове на експедицията, двадесет и седем мъже и жени, се целуваха, танцуваха, отваряха бутилките, приготвени още от Земята, и разплискваха отлежалото по време на полета вино върху пода, по входните устройства, върху луковите пера и клончета на копъра в опротивелите им вече оранжерии. Напълно естествено беше, че в тези минути на преливащо щастие никой не си спомня за четиримата загинали мъчително по пътя, нито за болестите и раните, които безспорно нямаше да позволят на още неколцина да се завърнат, нито най-сетне за неизбежността на обратния път. Целта беше достигната! Но, уви, годините на завръщане не обещаваха да бъдат по-малко изтощителни и опасни от четиринадесетте светлинни години. И сега екипажът щеше да бъде съставен не от пъргави, весели и невероятно здрави юноши и девойки, а от изранени, уморени люде на около четиридесет години.

Впрочем не само обратният път криеше опасности. В черно-синята мъгла на холоекраните като странни, чудновати рибки в аквариум плуваха образите на мечтания свят. Първите пет негови планети бяха мъртви и напукани като глинени топки, изпечени от полуделия грънчар — високотемпературното виолетово слънце. До последната планета, отдалечена от светилото на двойно по-голямо разстояние, отколкото последната от петте мъртви, нажеженият ураган долиташе само като топъл вятър. Като нежно глухарче сребрееше пред земляните Шестата и през дебелия пухкава атмосфера сияеха синева и зеленина. Да се приземят и да намерят живот — може би дори разумен? — с това експедицията на Велерсхоф би оправдала изцяло своя страшен полет и даже пътят към дома би им се сторил не толкова тягостен. Никой не се съмняваше, че капитанът ще разреши да излети изследователска ракета. Природата на Шестата обаче, която изглеждаше толкова уютна от разстояние двадесет хиляди километра, би могла да им сервира изненади, по-страшни и от пустошта на Космоса.

Велерсхоф не искаше да разтваря повече по селектора. Затова извика в салона всички, които можеха да се движат. Жените, освен две катастрофално остарели, изглеждаха все още очарователни. Макар че нито една от тях, дори в младостта си, не би могла да се сравни с Юлиана, неговата Юлиана, пронизана в кабината за управление от водородните атоми, които лесно пробиха бронята при първото релативистично ускорение... Изгарянията и белезите се скриха изкусно под грима и разноцветните перуки, нагласени по най-кокетен начин. Да, ако не бяха тия стандартни гранулинови комбинезони, с какво тази среща се отличава от срещите в някоя квартира на Астроцентъра? Мъжете разливаха галантно красноречие. Склониха Гурген Вартанян да попее и дебелият механик на планетарните сопла, чиито крака се бяха парализирали след постоянните претоварвания през осмата година, помоли да му донесат китарата. В другия ъгъл възроптаха. Бяха се събрали желаещите да чуят продължението на традиционния четиринадесетгодишен спор между Окада и Малолетков. Тези двама се счепкваха по всякакъв повод, разнищаха от всички страни всяка тема, но главната точка на спора им беше равновесието между техническия прогрес и етичните норми. Буйният картограф Малолетков бе принуден да сдържа темперамента си, за да

изчаква едва ли не по цяла минута отговора на своя събеседник, регулировчика на плазмата Окада, който два пъти горя и затова имаше изкуствени гласни връзки.

Разбира се, настъпи мигът, когато, притиснат до стената, Велерсхоф трябваше да отговори: кой пръв ще излезе на Шестата? И капитанът отговори, защото вече бе успял да предвиди и да прецени всичко. Отговори така, че всички възражения и недоволства веднага отпаднаха:

— Излизаме аз самият, Свидерски и Ферани.

Да, Свидерски — костелив, с плътно сплетени сухожилия, с опъната, като че ли щавена кожа приличаше просто на чудовище. За четиринадесет години само твърдите му стърчащи коси бяха поизгубили блясъка си, прошариха се, но кибердиагностикът и до ден-днешен беше абсолютно здрав. Вторият избраник, дребничкия, с живи очи хидробиолог Ферани, толкова пъти шит от електронния хирург, се държеше дори повече от мрачния Свидерски. Крепеше го неговата неизтощима, свръхчовешка, чак уморителна за околните бодрост.

Велерсхоф пусна хората да се разотидат по каютите и започна да изрежда пред микрофона всичко, което киберносачите трябваше да натоварят на спускаемия апарат:

— Скафандри за висша защита с радио- и лазерни предаватели — шест броя. Ще вземем за всеки всичко двойно... Резонансно оръдие с избираща честота. Ръчни плазометри... ъ... ъ... също шест парчета. Комплект генератори за силово ограждане. Бинокли за краищата на спектъра. Три киберокопача. Аптечна с диагностик. Патрони за димна завеса...

* * *

— Бедната наша Аурентина, какво сториха с нея! — терзаеше се Алдона, като гледаше как от всички страни на кацналия кораб по степта се носеше гъст черен дим, как пламъкът от догарящата горичка изпускаше искри.

— Те не умеят иначе — кой знае защо, шепнешком отвърна Рита. — Нали при тях космодромите са били в най-затънтените пустини, защото при старта всичко е изгаряло.

— Едно е да видиш това в киноархива, а друго... Не, сега вече никога няма да се успокоя! Колко цветя загинаха!

Рита отърси пепелта от лицето и косите си, изскочи от оврага и решително се изкачи по склона. Едва сега, изправена високо, тя видя гигантския изгорял кръг, черната язва около ракетата. Странните нежни съцветия, гъсто сплетената маса на папратите и поветицата, крехките филизи на дърветата — целият този тъй щедър свят, по сплетените стебълца на който като по златисти тръбички струяха горещи сокове, се бе превърнал в изгоряла купчина смет. Алдона тихо хлипаше, но успя да се сдържи и само запита със снижен глас:

— Нима наистина не са могли да кацнат някъде на север, зад Розовия пролив? Там са голи, солени почви, неплодни пясъци...

— Не ставай смешна, Алка — отвърна разсъдливата Рита. — Те не познават Аурентина, както ние с тебе. Открили са с локаторите равно място, хвърлили са радиофар и са кацнали. И въобще това са малко по-други хора, при това са понесли такъв полет! Цветята малко ги интересуват, повярвай ми!...

— Не зная — печално отвърна Алдона. — Струва ми се, че след четиринадесет години, прекараш в тая желязна кутия, бих се прекланяла пред всяко цветче, а не да ги... Да, разбира се, те са по-други хора. Чела съм, че в ония времена са се срамували да проявяват нежност, деликатност... особено мъжете! Аз никога не бих харесала такъв мъж... Ох! Слушай, те навярно са съставили разузнавателна група само от мъже, коравосърдечни, жестоки мъже! И като се приближим до тях, може да не разберат кои сме и да започнат да стрелят.

— Твърде често ходиш в киноархива, Ала. Не са били чак толкова диви... А и ние най-напред ще се свържем с тях по радиото. И всичко ще бъде нормално.

— Надявам се — въздъхна Алдона, втренчила поглед във все още подскачащите пламъчета и дим. Ноцта се бе спуснала и те наподобяваха светлините на голям град.

— Да се прибираме у дома — предложи Рита и прегърна приятелката си през раменете. — Те няма да излязат преди разсъмване. Сега е нощ, а им трябва време да разберат, че кислородът е достатъчен и радиацията не е над нормата, пък и с микробите ще са заети до сутринта.

— Тогава да установим още сега връзка с тях — оживи се Алдона. — Защо да ги караме да вършат излишна работа?

— Не бива — реши Рита, след като помисли малко. — Кацането с такава машина е уморително, те ще трябва да си починат. Нервите им са напрегнати и ако внезапно нашите гласове... сама разбираш...

— Може да си помислят, че това са местни жители, хуманоиди! — засмя се Алдона и неочаквано резюмира: — Все пак не зная защо ми се струва някак зловещо.

Рита я прегърна по-крепко, побутна я напред и като шумоляха през жилавата поветица, двете девойки се отправиха към блещукащия фар на Усгар.

* * *

Междувездният светолет „Титан“ с импулсна аниhilационна тяга беше построен почти в края на епохата, която телевизионните коментатори нарекоха „неосъществената релативистка“. Названието беше рязко, но за съжаление доста вярно.

Към средата на ХХІ век, значително по-късно, отколкото предполагаша футуролозите, земляните най-сетне постигнаха определено единство на действията в мащабите на цялата планета. Първите международни обединения започнаха да строят мощни космически кораби, които скоро посетиха всички ъгълчета на Слънчевата система. Установиха се редовни съобщения с Венера, с Марс и с „рудното чудо“ Меркурий. По тези рейсове непрекъснато летяха изпитаните за половин век ядрени планетолети. В експедициите към външните планети път проправиха термоядрените, а след тях и аниhilационните модели. Най-после към края на 70-те години с общи усилия в открития Космос бяха монтирани първите релативистки великани, които се отправиха към най-близките звезди. Нито един свръхтрудно топящ се рефлектор не би издържал импулсната аниhilация в продължение на няколко години, затова „огледалата“ на новите кораби бяха така огромни, че фокусът ни изгарянето се намираше на десетки километри от тяхната повърхност. За безопасност на екипажа многокилометрови тръби-тунели, обвити в чудовищна броня от метал и магнитно поле, съединяваха двигателите с

жилищния корпус. Челният квантов преобразувател, изнесен далеч напред, създаваше от време на време „псевдомаса“ с колосална гравитация. Това се правеше, за да се улови разпръснатото междузвездно вещество. Ясно е, че такъв кораб с вдлъбнато огледало, голямо колкото град и окачено към дългата гирлянда от тръби, въжета, разгонни сопла и бронирани кълба, не би могъл не само да кацне, но дори и да се приближи до планетите. Впрочем от звездолета се искаше само да се приближи до обекта и да остане на далечна орбита. За по-нататъшните изследвания бяха нанизани гирлянди обикновени атомни ракети.

Както става обикновено, неколцина видни учени веднага се изказаха и възторжено заявиха, че дадената система звездолет е идеална за това и за това (следваха формули) и в близките хиляда години може да претърпи само частични усъвършенствувания.

В първите три, твърде близки релативистични полета участваха само автомати. Свиването на пространство-времето за летящия кораб, нарастването на масата, всички тези отвлечени физични категории бяха изучени експериментално. После единадесет души извършиха полет в посока на Проксима Кентавър — доста успешен, но за съжаление прибави твърде малко към съобщенията на автоматите. Невъзможно бе корабът да се управлява със субсветлинна скорост по трасето от четири светлинни години — едва набрал скорост, трябваше да влизат в действие спирачките, да се забавя скоростта. Значи не беше осъществена главната проверка: как човекът ще реагира на максималните релативистични ефекти.

Скоро след завръщането на експедицията от пустинните полета на Проксима (екипажът беше отсъствувал единадесет собствени и петнадесет земни години) бяха завършени изчисленията за траещ 74 светлинни години полет до бялата звезда, от която пристигаха някакви смислени радиосигнали. С пределното ускорение, което биха могли да издържат космонавтите в течение на твърде дълго време, светолетът щеше да получи ускорение, не по-малко от „осем деветки след нулата“, и щеше да измине пътя до звездата за четиринадесет собствени години.

Именно за този район, предизвикал бурна полемика както в научните кръгове („безумна авантюра“, „жертвоприношение“), така и сред широките обществени слоеве („да се изразходва толкова енергия

от Земята!“), беше построен светолетът „Титан“ със стокилометрово огледало и допълнителни резервоари с антивещество. „Титан“ надминаваше по големина своя центавърски събрат както кондорът — лястовичката. Резервното гориво беше предназначено за редовни радиопредавания, докато другите звездолети имаха възможност да предават импулси за далечна връзка само два-три пъти през целия полет: да съобщят, че са пристигнали, или за обратния старт.

И „Титан“ разговаряше със Земята. В продължение на много десетилетия разказваше за всичко, което ставаше на борда. Удивителни бяха тия предавания, изкривени от забавяне на времето — от импулс до импулс изминаваха часове и денонощия, макар корабният радист да чукаше с професионална скорост ключа. Редките сигнали, полузаглушени от междузвездни шумове, се подреждаха в странни по своя лаконизъм рапорти за това, как при скорост „до седем деветки след нулата“ всяка прашинка, която лети срещу тях, предизвиква мощен взрив върху бронята, как расте потокът заредени частици, проникващи през полето и радиацията в жилищния корпус се повишава. Как безкрайно нарасналата маса на телата принуждава екипажа да лежи постоянно в живачните вани. Как бавно умират ранените или облъчени космонавти и никой не е в състояние да се помръдне от мястото си, за да им помогне... Много съобщения бяха безценни за науката, но страданията на екипажа лишаваха от спокойствие цялата Земя. И малко по малко строителите на звездолети се отказваха от обикновените инженерни пътища...

На петдесет и осмата земна година от полета предаванията се прекъснаха. „Титан“, по-грандиозен от всяко съоръжение на цивилизацията, обвеян с по-трагична слава и от корабите на първите полярни пътешественици или десантите на Венера, окончателно потъна в бездната, в небитието. Може би по същество това да не беше смърт, но в действителност бе равно на нея.

Земята, която се стараше да ободри своите герои и мъченици, все пак изпрати на пропадналия кораб още едно, радостно съобщение.

След заминаването на „Титан“ се състояха още няколко аниhilационни полета на по-малки разстояния, две или три катастрофи и епохата на релативизма беше окончателно наречена „неосъществила се“. Просто никой повече не виждаше смисъл да се изпращат хора на десет или петнадесетгодишни страдания, а някой и

на гибел заради минималния шанс да открият нещо неочаквано, неизвестно на Земята. Шансът, който тъй и не се осъществи в нито една експедиция, защото те след тежките мъчителни години на полета откриха или безпланетни светила, или ледени мъртви светове... А ако рано или късно надеждата се сбъдне, кому ще бъдат нужни нашите открития на Земята през XXIV и XXV век? Така завърши епохата, на която международен колектив от физици-„абсолютисти“ сложи надгробна плоча. Както половин век по-рано беше прекратена вивисекцията, така и сега с помощта на необикновеното научно решение бяха прекратени мъките на космонавтите. Физиката на „абсолюта“ доказваше възможността за мигновено възпроизвеждане на всяка материална система на каквото и да е разстояние, без върху това да оказват влияние обикновените понятия за отдалеченост и скорост. Ето за това именно събитие, възвестило началото на космическата зрелост, беше разказала Земята в своето последно съобщение до „Титан“...

Но Велерсхоф и Ферани, които излетяха сутринта от ракетата върху повърхността на загадъчната Шеста, не бяха чули това предаване. Неимоверно силното гравитационно поле, възникнало около кораба при скорост „девет деветки“, бе прекъснало връзката със Земята.

А в десантната изследователска ракета, която се отдели от „Титан“, проникна друго предаване, произнесено от чист момински глас...

* * *

Ферани просто не удържа вика си и дори Свидерски, човекът без нерви, човекът без болести и слабости, внезапно се опря безсилно на рамото на шефа — никое радиопредаване не можеше да бъде така убедително, както появата на... стопаните на предавателя. Зад изгорелия кръг се вълнуваше разкошната тюркоазена степ. От края ѝ, като вдигаха облачета сива пепел, към ракетата приближаваха две девойки. И двете дори без маски за биозащита, в леки светли костюми, с панталони, пъхнати в изящни ботушки и пъстри шалчета около врата. Тази, която вървеше напред, тъмнокоса, висока, с аленочервени

устни девойка се усмихваше широко и махаше енергично с ръка. Втората девойка, стройна блондинка с кръгло полудетско лице, беше по-предпазлива и едва ли не изплашена.

— Е, това е всичко — рече, кой знае защо, Велерсхоф, зае по-непринудена поза и издигна ръка за поздрав.

— Здравейте — кимна Рита и изчисти с кърпа пепелта от лицето си. — Казах ви, че маски не са нужни. Тук няма опасни бактерии.

— Аха — отвърна Велерсхоф и смъкна биофилтъра. Останалите последваха примера му. По лицата им личаха следите от еластичните краища на маските. Последва церемонията на запознаване и ръкостискания, при което Ферани смути девойките, като им целуна ръка и каза, гледайки очарователната порозовяла Алдона:

— Да, тук няма бактерии, но съществува непосредствена опасност да се заразиш от някое сърдечно заболяване...

Велерсхоф механично се усмихна и попита:

— Как, казвате, се нарича тази прекрасна планета?

— Аурентина — изръмжа внезапно Свидерски.

— Запомних. Е, трябваше да се очаква — и смачка маската така, че ставите му побеляха.

— За бога, Ян, по-тихо, те не са виновни! — застъпи се Ферани. — Та минало е повече от век, сто и три години! Благодарни на момичетата, че девойките са си останали все така красиви, както в наше време!...

— Да, сто и три. Близко до изчисленията. — Отново насила се усмихна шефът. — И никакъв разум тук не е открит естествено?

— Не — виновно призна Алдона. — Звездата пулсира така... Много прилича на радиосигнали.

— Дяволски късмет — изпръхтя Ян.

— Знаете ли какво — твърдо ги пресече Рита. — После ще се изприказваме, докато ни дотегне. Поканете всички ваши в дома... ние построихме за вас Дом. Колко сте? Двадесет и осем?

— Двадесет и седем — уточни Велерсхоф. — За един загинал Земята изглежда не знае. Това е Сайфутдинов.

Смутена за миг, Рита храбро продължи:

— Ако трябва, нашият кораб ще пренесе всички болни, ранени...

Алдона зачурулика, почувствувала неловкост от ситуацията и от огнените погледи на Ферани:

— Аз съм лекар от Спасителната служба и ви забранявам да се вълнувате. След два дни ще бъдете вече на Земята. А засега си почивайте! Аурентина е такъв уютен, топъл, цветущ свят — нея всички я обичат, на нея се лекуват чрез покой...

Тя хвана Велерсхоф за ръката, погледна умолително в неговите светли, разширени като от болка втренчени очи:

— Тук има чудни минерални извори... Честна дума! Координационният център вече реши да построи тук курорт!

Алдона улови негодуващия поглед на Рита, когато Свидерски, който досега мълчеше, внезапно завика прихрипнало: „Курорт за вас!“, и хвана Рита за рамото. Никога не бе виждала лице, изкривено от такава злоба...

Когато ги разделиха, Свидерски се обърна рязко и закрачи към ракетата.

— Луиджи — многозначително подкани шефът.

Дребничкият Ферани плъзна още един възхитен поглед върху стройната фигура на Алдона и се затича да догони колегата си.

— Бихте ли му простили? — попита Велерсхоф.

— Естествено — отвърна Алдона, притиснала ръка към слепоочието си, за да укроти сърцебиенето. — Аз съм виновна. Не биваше така изведнъж...

— Те ще се успокоят — рече капитанът. — Да вървим у вас. Аз ще бъда първият. Може би у вас не всичко е така, както сме свикнали.

Той тръгна и запита:

— Вие отдавна ли ни чакате тук?

— Не — отговори му Рита. — Вашият кораб не се оказа на предварително изчисления курс, а истинския успяхме да открием едва преди три дни. Малко оставаше да ви застигнем по обратния път.

— Добре — саркастично се усмихна Велерсхоф, — Колумб доплавал в Нюйоркския залив право в подножието на Статуята на Свободата... Ще можем ли от вас да извикаме всички наши ракети? Впрочем що за глупост! Разбира се, че ще можем.

И Велерсхоф навлезе до кръста в златисточервената сплетена с поветица и цветя трева на Аурентина.

Рита погледна Алдона и внезапно каза:

— Стойте, спрете!

Велерсхоф спря и за пръв път по окамененото му лице се плъзна нещо, прилично на учудване.

Тогава Рита приближи плътно до него.

— Вие не ми харесвате, Велерсхоф. Извинете. Познавам по вашето спокойствие. По-добре да изпаднете в истерика като Свидерски, отколкото да мълчите така... — Тя впери продължителен поглед в самите зеници на капитана, докато в тях не засия топло пламъче. — Ето така е добре. Все пак аз съм тичала за училище покрай паметника. Вашият паметник, Велерсхоф. Да. Сред площада. С ръка, протегната към звездите. Името ви зная от три-четиригодишна. А малко по-късно научих, че вашата експедиция е била най-нужната в историята на Земята. И най-резултатната. Ако не беше нашето всеобщо чувство за вина пред вас, ние не бихме ви посрещнали тук. Ние просто не бихме работили така отчаяно, за да надмогнем пространството и времето. Така че никой повече да не... да не... — Тя заплака и Велерсхоф я подкрепи от едната страна, а Алдона я прегърна от другата. Но Рита все пак успя да се доизкаже:

— Защото, докато страда, макар и един, Земята *не може да бъде щастлива!*

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 11,12/1981 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.